

องคฺลีมาล มหาโจรกลบใจ

กำเนดอหิงสกะกุมาร

คึนหนึ่ในสมบิยพุทธรกาล พราหมณบิณฑานีภรรยาแห่งพราหมณคคคะ ปุโรหิตของพระเจ้าปเสนทโกศล แห่งนครสาวัตถิไดให้กำเนดการกนอย และในคึนเดยวกันนั้น พระแสงอาวุธของพระเจ้าปเสนทโกศลก็ปรากฏแสงวาวขึ้น เป็นเหตุอัศจรรย์นัก

รุ่งเช้าพระองค์จึงทรงถามปุโรหิต ถึงเหตุประหลาดนี้ พราหมณคคคะทูลตอบว่า เหตุที่เกิดขึ้นเมื่อคึนนั้นเป็นลางบอกเหตุถึงการถือกำเนดของมหาโจร ผู้ที่ต่อไปภายหน้าจะเป็นโจรที่โหดเหี้ยมเกินมนุษย์ ยากที่ใครจะกำราบได้ และการกผู้นั้นคือ การกของเงาเอง จึงกราบทูลพระเจ้าปเสนทโกศลให้ประหารกุมารน้อยของเงาเสีย พระเจ้าปเสนทโกศลกลบกล่าวตอบพราหมณคคคะว่า

“ท่านปุโรหิต กุมารน้อยนี้ หากเขาเติบโตขึ้นมาเป็นโจร เราค่อยประหารเขาไม่ดีกว่าหรือ หากเขาประพฤติเลว เราจะลงโทษเขาเอง เวลานั้น ท่านจงเลี้ยงดูเขาให้เติบโตเกิด เมื่อคึนนี้ ฝักดาบของข้าที่วางไว้บนที่นอน ลูกศรวางไว้ที่มุมห้อง และมีคี่วางไว้บนกองฝ้าย ต่างมีแสงลุกโพล่งขึ้นในเวลาเดียวกัน แม้จะวางคนละที่ ต่างก็ไม่ส่งแสงแข่งกัน เบียดเบียดกัน ท่านจงให้ชื่อกุมารน้อยนี้ว่าอหิงสกะ อันมีความหมายว่า “ผู้ไม่เบียดเบียด” เกิด”

อหิงสกะกุมารออกศึกษา

เมื่อครบอายุที่ต้องศึกษาศิลปวิทยาการ อหิงสกะกุมารถูกส่งตัวไปร่ำเรียนวิชาที่สำนักวิชาตักศิลา กับอาจารย์ทศปาโมกข์ เมื่อได้ร่ำเรียนก็มีความเก่งกล้าเกินใคร จนเป็นที่อิจฉาวิชยาของเหล่าศิษย์ในสำนัก จึงพากันให้ร้ายว่า อหิงสกะกุมารนั้นคิดจะประทุษร้ายอาจารย์ ทีแรกอาจารย์ไม่เชื่อ แต่เมื่อมีเหล่าศิษย์คอยเป่าหูซ้ำๆ หนักเข้า ก็กลบปิกใจเชื่อ

เมื่อเกิดความหวาดระแวง อาจารย์จึงออกอุบายกำจัดอหิงสกะกุมารเสีย อาจารย์คิดต่อไปอีกว่า ถ้าเราข้ามัน ใครๆ ก็จะคิดว่าอาจารย์ทศปาโมกข์ปลงชีวิตมานพผู้เป็นศิษย์สำนักตนเอง ดังนี้แล้ว จักไม่มีใครมาเล่าเรียนศิลปกับเราอีก ถ้าเป็นอย่างนั้นเราก็จะเสื่อมลาภ จึงได้ออกอุบายยืมมือคนอื่นฆ่าแทน โดยให้มานพนั้นไปฆ่าคนให้ได้พันคน ด้วยคาคว่า เมื่ออหิงสกะกุมารปฏิบัติตามคำสั่ง เทียวไปฆ่าคน ก็จะต้องมีคนใดคนหนึ่งต่อสู้ และฆ่ามานพนั้นจนได้

อาจารย์จึงบอกอหิงสกะกุมารว่า ยังมีคำสำหรับศิลาปะวิชาขั้นสุดท้ายอยู่ แต่อหิงสกะกุมารจะต้องฆ่าคนให้ได้พันคนเพื่อประกอบพิธีบูชาครู (ครุฑกัณธินา) มิฉะนั้นวิชานั้นก็จะไม่มีผล

“อหิงสกะ เจ้าเป็นศิษย์ที่มีความเก่งกล้าเกินใคร มีความพร้อมที่จะเป็นผู้สืบทอดสุดยอดของวิชาในขั้นสุดท้ายจากข้า หากแต่ในการจะร่ำเรียนวิชานี้ เจ้าจักต้องฆ่าคนให้ครบ 1,000 คนเสียก่อน เพื่อเป็นการบูชาครู เมื่อฆ่าคนได้ครบตามจำนวนแล้ว ข้าจักสอนสุดยอดวิชาในขั้นสุดท้ายให้ แล้วเจ้าจะเป็นผู้เก่งกล้าที่สุด หากจะหาใครมาเทียบได้ก็เดียว”

กำเนิดมหาโจรองคฺสิมาล

ที่แรกอหิงสกะกุมารปฏิเสธ อ้างว่าท่านเกิดในตระกูลที่ไม่เบียดเบียนใคร แต่อาจารย์บอกว่าศิลาปะศาสตร์ที่เรียนไปแล้ว ถ้ามิได้บูชาครูก็จะไม่อำนวยผลที่ต้องการ ด้วยนิสยรัทวิชา อหิงสกะกุมารจึงยอมปฏิบัติตาม มุ่งหน้าไปสู่ป่าชาลิวิน ในแคว้นโกศล อาศัยอยู่ที่หุบเขาแห่งหนึ่ง เพื่อคอยดักฆ่าผู้คนเดินทางผ่านไปมาอย่างโหดเหี้ยม สนองกิเลสในใจของตนที่ต้องการที่จะเป็นหนึ่ง

เจอใครฆ่าหมด ไม่ว่าผู้หญิง ผู้ชาย คนเฒ่า คนแก่ เด็กเล็กเด็กแดงก็ไม่เลือก จนไม่มีใครสามารถกล้าเข้าป่าเพื่อหาฟัน แม้กระทั่งตอนกลางคืนก็ยังบุกเข้ามาไปฆ่าคนถึงที่นอน

จาก 1 ศพ เป็น 2 ศพ 3 ศพ จาก 10 เป็นร้อย เมื่อฆ่าคนจำนวนมากเข้า ด้วยเกรงว่าจำนวนจะคลาดเคลื่อน จึงตัดนิ้วจากศพเหล่านั้นเก็บไว้ เพื่อเป็นเครื่องหมายในการนับจำนวน โดยนำมาร้อยห้อยไว้ที่คอ ผู้คนจึงพากันให้สมญานามมหาโจรอหิงสกะว่า **“องคฺสิมาล”** ซึ่งหมายถึง ผู้ที่นำนิ้วมาร้อยไว้ด้วยกัน

เรื่องราวของจอมโจรองคฺสิมาลเป็นที่ร่ำลือไปจนทั่ว ชาวบ้าน ชาวเมืองต่างพากันหวาดกลัว เมื่อทราบข่าวว่าจอมโจรองคฺสิมาลไปทางใด ก็พากันหลบหนี ทั้งบ้านทั้งเรือน จนหมู่บ้าน ตำบล ร้างผู้คน

หมู่มหาชนพากันรวมตัวเดินทางไปตั้งค่ายพักแรมที่ลานหลวง พระนครสาวิตตี แล้วพากันไปชุมนุมกันที่ประตูพระราชวังของพระเจ้าปเสนทิโกศล ส่งเสียงร้องทุกข์กับพระเจ้าปเสนทิโกศลว่า *ในแคว้นของพระองค์ มีโจรชื่อว่าองคฺสิมาล เป็นคนหยาบช้า ฆ่าคนโดยไม่มีความกรุณา เห็นฆ่าพวกมนุษย์แล้วเอานิ้วมือร้อยเป็นพวงแขวนคอไว้ ขอพระองค์จงกำจัดมันเสียเถิด*

พราหมณ์ปุโรหิตได้ยินเรื่องดังนั้น ก็รู้ว่าโจรทองกุสิมานั้นคือเป็นบุตรของตนเป็นแน่ จึงกล่าวกับนางพราหมณีว่า **“เกิดโจรชื่อองกุสิมมาขึ้นแล้ว โจรนั้นคงไม่ใช่ใครอื่น ต้องเป็นอหิงสกะกุมาร ลูกของเราเป็นแน่ บัดนี้ พระราชาจะเสด็จออกไปจับเขา เราควรจะทำอย่างไร”**

นางพราหมณีพูดว่า **“ฉันจะไปพาลูกของฉันมาเอง”**

แม้ใครๆ จะต่างพากันหวาดกลัว แต่สำหรับนางแล้ว จอมโจรทองกุสิมมาผู้นี้คือ ลูกชายอันเป็นที่รักของนาง ถึงจะเสียใจเพียงใด แต่นางพราหมณีก็ตั้งใจว่าจะออกไปพบองกุสิมมา ณ ชายป่าชาลิวินให้จงได้ ด้วยความคิดถึง และอยากจะเป็นผู้ให้สติกับลูกไม่ให้ก่อบาปทำกรรมอีกต่อไป

เวลานั้นโจรทองกุสิมมาได้นิ้วมือมาแล้ว 999 นิ้ว ยังขาดอยู่นิ้วเดียวเท่านั้น จึงกระหายเป็นกำลัง ตั้งใจมั่นว่า เช้าวันรุ่งขึ้น ถ้าพบใครเป็นคนแรก ก็จะฆ่าทันที เพื่อให้ครบ 1,000 คน แล้วจิกนำนิ้วทั้ง 1,000 นิ้วนั้นไปบูชาแต่ท่านอาจารย์กิสปาโมกข์ แล้วจะได้กลับบ้านไปเยี่ยมบิดามารดา คิดได้ดังนั้นแล้ว องกุสิมมาก็เร่งมุ่งได้เดินทางรอนแรมไปทางเขตเมืองนครสาวัตติ บ้านเกิดทันที

องกุสิมมาพบพระพุทธรเจ้า

เช้าตรู่วันนั้น พระบรมศาสดาทรงตรวจดูสัตว์โลกตามวัตรปฏิบัติ ทรงเห็นว่าองกุสิมมาเป็นผู้มีอุปนิสัยพอที่จะโปรดให้บรรลุธรรมผลได้ และทรงพระดำริเห็นว่าถ้าพระองค์มิได้เสด็จไปโปรด องกุสิมมาก็จะกระทำความชั่วช้า (ฆ่ามารดาตนเอง) จะเป็นผู้กระทำอนันตริยกรรม ไม่สามารถบรรลุธรรมใดๆ ได้ในชาตินี้ แม้จะได้ฟังธรรมโดยตรงจากพระพุทธรองค์

พระองค์จึงเสด็จจาริกมุ่งตรงไปยังป่าชาลิวินเป็นระยะทาง 30 โยชน์ เพื่อสกัดองกุสิมมาไว้มิให้ทันได้ฆ่ามารดา

ในระหว่างทางนั้น พวกคนเลี้ยงโคได้พากันวิ่งเข้าไปกราบทูลขอร้องถึง 3 ครั้ง มิให้เสด็จไปหาองกุสิมมา เพราะกลัวว่าพระองค์จะได้รับอันตราย แต่พระพุทธรองค์ทรงเวทียเสีย แล้วเสด็จดำเนินต่อไปจนถึงป่าชาลิวิน

โจรทองกุสิมมาเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมาแต่ไกล ก็นึกประหลาดใจ เพราะเมื่อก่อนแม้พวกบุรุษมาทาบสืบคนก็ตี ยี่สิบคนก็ตี สามสิบคนก็ตี สี่สิบคนก็ตี ก็ยังต้องรวมเป็นกลุ่มเดียวกันเดินทาง แต่ถึงอย่างนั้น บุรุษพวกนั้นยังต้องตายเพราะน้ำมือตน แต่สมณะรูปนี้มาเพียงผู้เดียว *ชะรอยจะมีคืออะไรสักอย่างแล้ว จะมาลองดีกับเรา ถ้ากระไร เราพึงปลิดชีวิตสมณะนี้เกิด*

องค์ลีมาลโจรถือดาบ และไล่ ผูกสอดแสงธนู ติดตามพระผู้มีพระภาคเจ้าไปทางพระปุษยฆาต ครั้น
นั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบินคาลอภิกฤตกริ์ แม้องค์ลีมาลจะวิ่งจนสุดกำลัง ก็ไม่อาจตามทันพระผู้มีพระ
ภาคเจ้า ผู้เสด็จไปตามปกติได้

เมื่อเป็นดั่งนั้น องค์ลีมาลโจรก็ได้แต่นึกน่าอัศจรรย์ใจ *เมื่อก่อนนี้ แม้ช่างกำลังวิ่ง ม้ากำลังวิ่ง เนื้อ
กำลังวิ่ง เราก็อิงวิ่งตามจับได้ แต่ตอนนี้เราวิ่งจนสุดกำลัง ยังไม่อาจตามสมณะผู้เดินไปตามปกติได้ทัน คิดดั่งนี้
แล้ว จึงหยุดยืนกล่าวกับพระผู้มีพระภาคเจ้า*

องค์ลีมาล : สมณเจ้า จงหยุด
พระพุทธรเจ้า : เราหยุดแล้ว องค์ลีมาล
องค์ลีมาล : สมณเจ้า จงหยุดเกิด
พระพุทธรเจ้า : เราหยุดแล้ว องค์ลีมาล
องค์ลีมาล : ท่านเป็นนักบวช เหตุใดจึงกล่าววาจาปดเช่นนี้
พระพุทธรเจ้า : ***เราหยุดแล้ว องค์ลีมาล ท่านเล่าหยุดเกิด เราละกิเลส ละการฆ่าสัตว์ตัด
ชีวิตทั้งปวงได้แล้ว จึงชื่อว่าหยุดแล้วในกาลทุกเมื่อ ท่านเล่าองค์ลีมาล
ท่านยังไม่ละต่อการเบียดเบียนชีวิตผู้อื่น ในใจเต็มไปด้วยกิเลส เราจึงหยุด
แล้ว แต่ท่านเล่ายังไม่หยุด***

องค์ลีมาลได้ยินพระสุรเสียงอันแจ่มใส พระคำรัสที่คมคายเช่นนั้น ก็เกิดใจอ่อน รู้สึกสำนึกผิดได้
ทันที วางดาบ ทิ้งธนู สลัดแสงโยนทิ้งลงเหนือที่หุบเขา เข้าไปถวายบังคมพระบาทยุคลของพระพุทธรองค์ กุลจ
บวชในพระพุทธรศาสนา

***“ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า บัดนี้ ข้าก็คิดดวงตาเห็นพระธรรมแล้ว ข้าจะขอละบาปทั้งปวง และขอ
บรรพชาเป็นภิกษุ อยู่ภายใต้ร่มกาสาวพัสตร์ได้หรือไม่”***

พระพุทธรองค์ทรงอนุญาตให้บวชเป็นภิกษุด้วยเอหิภิกขุอุปสัมปทา¹ ด้วยได้ทรงพิจารณาเห็นว่า
องค์ลีมาลนั้นถึงพร้อมด้วยอุปนิสัย และได้เคยถวายภัณฑะ คือบริจารแปดแก่ท่านผู้มีศีลในปางก่อน ทรง
เหยียดพระหัตถ์เบื้องขวาออกจากบึงสุกุลจิวร ไปส่งพระสุรเสียง ตรัสเรียกว่า

***“เธอ จงมาเป็นภิกษุเกิด จงประพฤติพรหมจรรย์ เพื่อทำที่สุดแห่งทุกข์โดยชอบเกิด ละเว้นจากการ
เบียดเบียน ก่อเวรกรรมทั้งปวง แล้วเราจักปกป้องท่านเอง”***

¹ **เอหิภิกขุอุปสัมปทา** คือวิธีบรรพชาอุปสมบทเป็นพระภิกษุในสมัยพุทธกาลยุคต้นๆ โดยพระพุทธรเจ้าทรงประทานให้ด้วย
พระองค์เอง โดยการตรัสว่า เธอจงเป็นภิกษุมารเกิด ธรรมอันเรากล่าวดีแล้ว ท่านจงประพฤติพรหมจรรย์เพื่อทำที่สุดแห่ง
ทุกข์โดยชอบเกิด

พร้อมกับพระดำริสของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นนั่นเอง เพศคฤหัสถ์ขององคฺลีมาลนั้นก็อันตรายนไป
บรรพชาและอุปสมบทก็สำเร็จ เป็นผู้ปลงผมบ่งหม่มผ้ากาสาอะ คือนุ่งผ้าอันตรายาสกผืนหนึ่ง หม่มผ้าอุตราสงค์
ผืนหนึ่ง พาดผ้าสังฆาฏีไว้บนบ่าผืนหนึ่ง มีบาตรดินที่มีสีเหมือนดอกอุบลเขียวคล่องไว้ที่บ่าข้างซ้าย พร้อม
ด้วยบริวารอื่น คือ มิดโกน เข็ม ผ้ารัดประคดเอว และผ้ากรองน้ำ เป็นผู้สมบุรณ์ด้วยอิริยาบถ เหมือนพระ
เถระอายุร้อยพรรษา มีพระพุทธรเจ้าเป็นพระอาจารย์ มีพระพุทธรเจ้าเป็นพระอุปัชฌายะ ยืนถวายบังคมพระ
สัมมาสัมพุทธรเจ้าอยู่ทีเดียว จากนั้น พระบรมศาสดาก็เสด็จพองคฺลีมาลภิกษุไปสู่พระเชตุวันมหาวิหาร ณ
กรุงสาวัตถี

รับกรรมที่ตามมาสนอง

เมื่อบวชเป็นภิกษุในบวรพระพุทธรศาสนาแล้ว พระอหิงสกะก็ต้องออกบิณฑบาตตามวัตรปฏิบัติ
ของพระสงฆ์ หากแต่เมื่อใดที่มีผู้จำได้ว่า พระอหิงสกะคือจอมโจรองคฺลีมาลในอดีต ก็จะได้รับก้อนหิน ก่อนไม้
ขว้างปา ประทุษร้าย ให้ได้รับบาดเจ็บ แต่ท่านก็มีได้พรำบ่น หรือตอบโต้แต่อย่างใด กลับก้มหน้ารับผลแห่ง
กรรมที่ตัวเองได้ก่อไว้ด้วยความสงบนิ่ง

ครั้งหนึ่งท่านได้เข้าไปบิณฑบาตในเมืองสาวัตถี ปรากฏว่า ก้อนดิน ก่อนไม้ ก้อนกรวด ที่บุคคลแม่
ขว้างไปในทิศทางอื่นก็ปรากฏให้สิ่งเหล่านั้นมาตกตองกายพระองคฺลีมาล จนศีรษะแตก โลหิตไหล บาตรก็
แตก ผ้าสังฆาฏีก็ฉีกขาด ท่านจึงเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ พระผู้มีพระภาคเจ้าได้
ทอดพระเนตรพระองคฺลีมาลเดินมาแต่ไกล จึงได้ตรัสแก่พระองคฺลีมาลว่า

***“เธอจงออกลับไว้เกิด เธอได้สวดยผลกรรมซึ่งเป็นเหตุจะให้เธอนั้นหมกหมมอยู่ในรถตลอดชั่วกาล
มานั้น เพียงในปัจจุบันนี้เท่านั้น”***

พระเจ้าปเสนทิโกศลได้พบภิกษุองคฺลีมาล

พระเจ้าปเสนทิโกศล เมื่อได้ทราบความว่า จอมโจรองคฺลีมาล ได้ออกบวชอยู่ในพระพุทธรศาสนาแล้ว
ก็ได้มุ่งหน้ามาไปพบพระผู้มีพระภาคเจ้า หมายถึงจะขอตัวพระอหิงสกะกลับไปยังนครสาวัตถี เพื่อลงโทษให้สม
แก่เหตุที่เคยเป็นมหาโจรมาก่อน

- พระเจ้าปเสนทิโกศล : ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ข้าได้ทราบมาว่า จอมโจรองคฺลีมาล
ได้มาอยู่กับท่านแล้ว ขอท่านจงส่งตัวเขามาให้ข้าเกิด
- พระผู้มีพระภาคเจ้า : คุณกรมทาบพิตร พระเจ้าพิมพิสาร แห่งแคว้นมคธ ทรงทำให้
พระองค์ทรงจัดเคื่อง หรือเป็นเจ้าลิจจวดี เมืองเวสาลี หรือว่าเป็น
พระราชอาเป็นผู้เป็นปฏิปักษ์เหล่าอื่น?
- พระเจ้าปเสนทิโกศล : มิได้พระเจ้าข้า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉัน ออกมาจับโจรชื่อ
ว่าองคฺลีมาล

พระผู้มีพระภาคเจ้า : คุณกรมหาราช ถ้ามหาบพิตรทอดพระเนตรเห็นองคุลีมาล เป็นผู้ปลงผม และหมวด นุ่งห่มผ้ากาสาจะ ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการพูดเท็จ ดันภิตตอาหารหนเดียว ประพฤติพรหมจรรย์ พระองค์จะทรงกระทำอย่างไรคะ?

พระเจ้าปเสนทิโกศล : ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันจะพึงทำความเคารพ จะจัดถวายจิวร บิณฑบาต เสนาสนะ และคิลาณปัจฉิมกสิขบริวาร หรือก็จะจัดการรักษาป้องกันคุ้มครองอย่างเป็นธรรม ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ แต่องคุลีมาลโงะนั้น เป็นคนกุศล มีบาป จะมีความสำรวมด้วยศีลถึงอย่างนั้นได้อย่างไร?

พระพุทธรเจ้าจึงบอกให้พระเจ้าปเสนทิโกศล สดับธรรมจากภิกษุของท่านรูปหนึ่งเสียก่อน ภิกษุท่านนั้นจึงได้แสดงธรรมต่อหน้าพระเจ้าปเสนทิโกศล

“พุทธองค์ทรงสอนว่า คนเราจักเป็นไปตามความคิดในใจเรา ถ้าหากคิดดี เราก็จะทำดี หากคิดชั่วเราก็จะทำชั่ว ศัตรูที่ยิ่งใหญ่ของมนุษย์คือใจของตัวเอง”

หลังจากที่ได้ฟังธรรมของภิกษุรูปนั้นก็เกิดความซาบซึ้ง พระพุทธรองค์จึงทรงบอกกับพระเจ้าปเสนทิโกศลว่าแท้จริงแล้ว ภิกษุรูปนี้คือ พระอหังสกะ หรืออดีตจอมโจรองคุลีมาลนั่นเอง

พระเจ้าปเสนทิโกศลจึงไว้ชีวิตพระอหังสกะและอนุโมทนากับการออกบวชในครั้งนี้ ทรงปวารณาที่จะถวายจิวร บิณฑบาต เสนาสนะและคิลาณปัจฉิมกสิขบริวาร และเพื่อแสดงถึงความตั้งพระทัยในการกล่าวปวารณานั้นอย่างจริงจัง พระเจ้าปเสนทิโกศลได้ทรงปล้องผ้าสาฎกที่คาดเอววางไว้ ณ ที่ใกล้เท้าของพระเถระ

แต่เนื่องจากพระองคุลีมาลถือการอยู่ในป่าเป็นวัตร ถือที่ยวบิณฑบาตเป็นวัตร ถือผ้าบังสุกุลเป็นวัตร ถือผ้าสามผืนเป็นวัตร จึงได้ถวายพระพรพระเจ้าปเสนทิโกศลว่า

“อย่าเลย มหาราช ไตรจิวรของอาตมภาพมีบริบูรณ์แล้ว”

พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงสรรเสริญพระพุทธรคุณเป็นยิ่งนักที่ทรงสามารถปราบโจรร้ายได้ โดยไม่ต้องใช้อาวุธและศาสตราอาวุธใดๆ จึงทรงลุกจากที่ประทับ ถวายบังคมพระผู้มีพระภาค แล้วเสด็จกลับไป

พระอหังสกะสำเร็จอรหันต์

ด้วยผลแห่งความเพียรในการปฏิบัติธรรม พระอหังสกะสำเร็จอรหันต์ในที่สุด ท่านได้ตั้งตำนานแห่งมหาโจรผู้กลับใจเป็นคนดี จนเป็นพระอรหันต์ได้ เป็นเครื่องเตือนใจให้กับชาวพุทธทุกคนว่า ***“ไม่มีอะไรสายเกินไปสำหรับการทำกรรมดี”***

“ก่อนนั้นเรามีชื่อว่าอหังสกะ แต่ยังไม่เบียดเบียนสัตว์อยู่ วันนี้เราไม่เบียดเบียนใครแล้ว เมื่อก่อน เราเป็นโจร ชื่อว่าองคุลิมาล ถูกกิเลสครอบงำจิตใจ จนได้มาพบกับองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้เรียนรู้ธรรมแล้ว ท่านทั้งหลาย จงอย่าได้ประมาท จงอย่ายินดีในกาม แล้วท่านจะพบกับความสุขอันแท้จริง การที่เราอยู่ในบวรพระพุทธศาสนา นี้ เป็นการดีแล้ว เป็นความคิดที่ถูกต้องแล้ว แล้วเราก็ได้เข้าถึงธรรมอันประเสริฐสุดแล้ว”

ณ สัทธา
อุททยานไทย